

Arrest

nr. 191 967 van 13 september 2017
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 september 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 september 2017 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 september 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017 om 11.30 uur

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, verkrijgt verschillende malen een toeristenvisum voor België bij de Duitse autoriteiten.

Een laatste visum wordt op 13 maart 2017 afgeleverd door Duitsland voor een bezoek aan België, geldig van 20 maart 2017 tot 10 april 2017.

Op 03 april 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als zelfstandige en hij legt daarbij een Roemeense identiteitskaart voor.

Op 29 mei 2017 wordt aan verzoeker een verblijfsrecht (E-kaart) toegestaan.

Uit het verslag van de centrale directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale Dienst voor de bestrijding van valse documenten) van 1 juni 2017 blijkt dat deze Roemeense identiteitskaart niet authentiek is.

Op 6 juni 2017 wordt verzoekers E-kaart ingetrokken als gevolg van het frauduleus verkregen verblijfsrecht als burger van de Unie op grond van artikel 74/20, § 2 en § 3 van de vreemdelingenwet.

Op 7 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: V.

geboortedatum: (...) 1981

geboorteplaats: Y.

nationaliteit: Roemenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Betrokkene gebruikte valse identiteitsdocumenten in zijn verblijfsaanvraag.

Op 10.12.15 dient betrokkene een visumaanvraag in als K. V., deze wordt toegekend door Duitsland o.b.v. een Armeens paspoort (nr. BA 2205163).

Op 03.04.17 legt betrokkene een Roemeense identiteitskaart (nr. CL759426) voor bij het indienen van aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) te Bornem. Betrokkene verklaart als zelfstandige te werken voor de firma RANAGO met ondernemingsnummer 839.459.972 en vestigingsnaam Domino's Pizza Bornem (niet als geen zaakvoerder). Betrokkene krijgt hierop op 29.05.2017 een verblijfsrecht (E-kaart). Uit het verslag van de federale politie van 01/06/2017 blijkt dat deze Roemeense identiteitskaart volledige namaak is (ref RR-2017-000893/AZ-2017-001090), bijgevolg wordt op 06/06/2017 betrokkenes E-kaart door DVZ ingetrokken.

Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene in België samenwoont met familie, partner noch kinderen, noch dat betrokkene familie heeft die met verblijfsrecht in het Rijk verblijft. Betrokkene blijkt samen te wonen met de legaal in het land verblijvende heer Y., S. M. (geboren op 28/09/1991 van Bulgaarse nationaliteit). Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangetoond.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene gebruikte valse identiteitsdocumenten in zijn verblijfsaanvraag.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene gebruikte valse identiteitsdocumenten in zijn verblijfsaanvraag.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Armenië. Mocht de overname door Armenië niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. In zover deze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding

De bestreden beslissing houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover verzoeker zich met zijn vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. Wat de bijlage 13septies betreft

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is en is derhalve tijdig.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling:

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de

door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“I. Schending van de materiële motiveringsplicht juncto ARTT. 7, 8BIS EN 27 VRW.

II. Schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002,

nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheitoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

Er kan derhalve niet ter discussie worden gesteld, dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een verwijderingsmaatregel is.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

De artikelen 7, 8bis en 27 vrw. werden aangepast en bepalen voortaan dat, vooraleer een vreemdeling van zijn vrijheid wordt beroofd, moet nagegaan worden of andere maar dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.

Vrijheidsberoving “is alleen gerechtvaardigd indien er een realistisch perspectief op verwijdering bestaat binnen een redelijke termijn, na een individueel onderzoek en bij afwezigheid van minder dwingende alternatieve maatregelen. De controle van de bevoegde beroepsinstanties gaat dus eveneens over deze diverse aspecten”.

Uit de database van de Rijksdienst voor sociale Zekerheid (RSZ) blijkt dat de betrokkene niet tewerkgesteld is in loonverband.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de beslissing van DVZ, Sectie Cel Fraude dd. 07.09.2017.

Verzoeker is een zelfstandige medevennoot in de firma RANAGO. Dit gegeven wordt tevens niet betwist door verwerende partij.

De stelling dat verzoeker enkel vrij een zelfstandige activiteit kon ontplooiën in België door de door hem gepleegde fraude is manifest incorrect.

Alle niet-Belgen die in België een zelfstandige beroepsactiviteit willen uitoefenen, hetzij als natuurlijke persoon, hetzij binnen een vereniging of een vennootschap naar rechte of in feite, moeten op grond van artikel 1 van de wet van 19 februari 1965 in het bezit zijn van een beroepskaart:

“Elke vreemdeling die op het grondgebied van het Koninkrijk een zelfstandige beroepsactiviteit uitoefent hetzij als fysiek persoon hetzij binnen een vereniging of een vennootschap naar rechte of in feite, moet in het bezit zijn van een beroepskaart. Voor toepassing van deze wet wordt als een zelfstandige activiteit beschouwd, de activiteit die niet onder de toepassing valt van de regeling betreffende de tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit.”

Deze aanvraag kan ook via het ondernemingsloket voor personen die reeds in het bezit zijn van een geldige verblijfstitel in België zoals o.a. middels een geldige toeristenvisum.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat de betrokkene verscheidene keren bij de Duitse diplomatieke post te Erevan een visum type C heeft verkregen. Zulks gebeurde namelijk op 09.12.2015 (een binnenkomst periode 30.12.15-13.01.16), op 15.02.16 (een binnenkomst periode 27.03.16 tot 14.04.16), op 25.08.16 (multiple binnenkomst periode 12.09.16-11.03.17) en op 13.03.2014 (multiple binnenkomst periode 20.03.17- 19.03.18).

Verzoeker heeft kennelijk geen problemen ondervonden om diverse keren een visum type C te bemachtigen ten einde zijn economische activiteiten in België op te starten en verder te ontplooiën, aangezien de opstart van een dergelijke zelfstandige activiteit steeds voorafgaandelijk praktische en administratieve handelingen vereist.

Verzoeker is immers veel eerder aan deze activiteiten begonnen. Hij kon niet zomaar plots een werkende vennoot worden bij een dergelijke handelsactiviteit.

Bovendien kon verzoeker probleemloos via de diplomatieke post deze aanvraag instellen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers niet, dat verzoeker ooit de neiging heeft vertoond om onder te duiken. Evenmin blijkt niet dat hij de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijderingmaatregel of deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door zijn eigen toedoen.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

Het administratief verslag vreemdelingencontrole luidt immers als volgt:

“werkt als arbeider bij de firma D. P. te Bornem, (...); lag te slapen in zijn appartement; bestaansmiddelen: ja; “

Er dient in het verlengde hiervan te worden geaccentueerd dat indien de bestreden beslissing omwille van strafrechtelijke veroordelingen en feiten tot stand is gekomen, zonder na te gaan of dit nog een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging impliceert voor de openbare orde een schending uitmaken van het evenredigheidsbeginsel.

Het komt uiteraard aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat een gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaande is in hoofde van verzoeker, quod certa non.

In het administratief dossier is er geen proces-verbaal aanwezig, evenmin is er enig ander stuk bestaande waaruit de concrete omstandigheden kunnen blijken.

Verwerende partij verduidelijkt ter zake absoluut niet welke omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde, quod certa non.

Bovendien verduidelijkt verwerende partij evenmin of er elementen voorhanden zijn in hoofde van verzoeker die erop kunnen wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te continueren.

Verwerende partij heeft zich - voorafgaand aan deze beoordeling - zich niet in kennis doen stellen van de concrete omstandigheden van de zaak en is niet overgegaan tot een voldoende individueel onderzoek in hoofde van verzoeker.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen “Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast “.

Verzoeker wijst in dit verband tevens naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip “gevaar voor de openbare orde” vervat in artikel 7, vierde lid van de Richtlijn 2008/115/EG.

(...)

Verwerende partij dient niet enkel rekening te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker dewelke in casu absoluut nog niet voorhanden is of naar een proces verbaal van verhoor, doch dient zij het vonnis en alle andere relevante stukken inzake de integratie (o.a. de zelfstandige activiteit) op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoeker, aangezien desalniettemin één strafrechtelijke veroordeling of één proces verbaal op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceert.

De aangevoerde middelen is derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht ; de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van ARTT. 7, 8BIS EN 27 VRW.”

3.3.2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten (hij is niet in het bezit van een geldig paspoort met visum) en dat er een risico bestaat op onderduiken want verzoeker gebruikte valse identiteitsdocumenten in zijn verblijfsaanvraag. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de artikelen 7, *8bis* en 27 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert de schending van deze artikelen aan in het kader van zijn vrijheidsberoving. In dit verband wordt opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd is inzake de beslissing tot vrijheidsberoving (zie ook punt 2.1. van dit arrest), zodat dit onderdeel van het middel niet gericht is tegen de bestreden beslissing.

Verder wordt opgemerkt dat artikel *8bis* van de vreemdelingenwet betrekking heeft op verwijderingsbesluiten die genomen zijn door een andere staat dan België, wat *in casu* niet het geval is. De bestreden beslissing gaat uit van de bevoegde Belgische overheidsdienst.

Artikel 27 van de vreemdelingenwet gaat over dwangmaatregelen genomen nadat een vreemdeling binnen de gestelde termijn geen gevolg heeft gegeven aan een verwijderingsmaatregel. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan in welk opzicht de bestreden beslissing een schending inhoudt van deze bepaling, en er wordt herhaald dat de Raad niet bevoegd is voor de beslissing tot vasthouding.

De schending van artikel *8bis* en van artikel 27 van de vreemdelingenwet wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker zet niet op concrete wijze uiteen hoe de bestreden beslissing artikel 7 van de vreemdelingenwet schendt. Hij betwist niet dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing niet in het bezit is van een geldig paspoort met visum of van een verblijfstitel. Een schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.2.3. Verzoeker geeft vervolgens in het middel een feitelijke uiteenzetting over zijn statuut als zelfstandige.

In dit verband moet worden opgemerkt dat dit onderdeel van het middel niet gericht is tegen de bestreden beslissing. In de motieven van de bestreden beslissing wordt enkel melding gemaakt van de omstandigheid dat verzoeker een verblijfskaart als zelfstandige kreeg op grond van een Roemeense

identiteitskaart en dat daarna werd vastgesteld dat deze identiteitskaart vals is, waarna zijn verblijfskaart werd ingetrokken.

Verzoeker betwist geenszins dat hij gebruik heeft gemaakt van een valse Roemeense identiteitskaart.

De feitelijke uiteenzetting over zijn statuut als zelfstandige is niet van aard afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Zoals reeds uiteengezet betreffen deze motieven dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico is op onderduiken, omdat verzoeker valse identiteitsdocumenten gebruikte in zijn verblijfsaanvraag. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van de vereiste documenten en dat hij gebruik gemaakt heeft van een vals identiteitsdocument bij zijn verblijfsaanvraag.

3.3.2.2.4. Verzoeker voert aan dat hij nooit de neiging heeft vertoond om onder te duiken of om geen gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel, zodat er een onzorgvuldig onderzoek is gebeurd.

In de bestreden beslissing wordt als reden waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, het volgende vermeld:

*“artikel 74/14, § 3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
Betrokkene gebruikte valse identiteitsdocumenten in zijn verblijfsaanvraag.”*

Daarbij wordt dan een uiteenzetting gegeven van de wijze waarop verzoeker deze valse documenten gebruikte, dat hij op basis daarvan een verblijfsrecht kreeg en dat dit verblijfsrecht werd ingetrokken eens duidelijk werd dat de voorgelegde identiteitskaart vals was.

Uit de hier weergegeven motieven voor het niet-toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek, blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat omdat verzoeker gebruik gemaakt heeft van valse identiteitsdocumenten in zijn verblijfsaanvraag.

Verzoeker ontkent niet dat hij gebruik heeft gemaakt van valse identiteitsdocumenten. Verzoekers bewering dat er een onzorgvuldig onderzoek is gebeurd omdat hij nooit de neiging heeft vertoond om onder te duiken of zich te onttrekken aan een verwijderingsmaatregel, betreft niet het motief dat wordt gegeven als het bestaan van een risico op onderduiken. Deze kritiek van verzoeker doet bijgevolg niet ter zake en toont niet aan dat er *in casu* onzorgvuldig te werk is gegaan.

3.3.2.2.5. Vervolgens geeft verzoeker een uiteenzetting over het begrip “openbare orde”. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing steunt op het feit dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

Er dient te worden vastgesteld dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat zij steunt op de omstandigheid dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Dit wordt nergens vermeld in de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is niet gericht tegen de bestreden beslissing en is bijgevolg onontvankelijk.

3.3.2.2.6. Ten slotte voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van zijn gezinscel in België.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen enkele verduidelijking geeft waaruit zijn gezinscel zou bestaan.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt enkel dat verzoeker volgens het Rijksregister op hetzelfde adres woont als een Bulgaarse man.

Vooraleer eventueel te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing, kijkt de Raad na of verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM. De beoordeling of er sprake is van een gezinsleven is een feitenkwestie. Verzoeker laat echter in het geheel na om ook maar enig feit mee te delen inzake zijn gezinsleven. Er dient te worden opgemerkt dat het louter samenwonen met een andere persoon niet automatisch meebrengt dat er sprake is van een gezin en een gezinsleven dat beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker legt geen informatie voor over zijn

voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden hij een werkelijk gezinsleven zou hebben op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene in België samenwoont met familie, partner noch kinderen, noch dat betrokkene familie heeft die met verblijfsrecht in het Rijk verblijft. Betrokkene blijkt samen te wonen met de legaal in het land verblijvende heer Y., S. M. (geboren op 28/09/1991 van Bulgaarse nationaliteit). Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangetoond.”

Verzoeker brengt geen elementen bij die aantonen dat dit motief zou steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

3.3.2.2.7. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan *prima facie* niet worden aangenomen. Verzoeker toont evenmin aan dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek of dat met bepaalde stukken geen rekening zou zijn gehouden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan evenmin worden aangenomen.

3.3.2.2.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

A. DE SMET